

Млада кръв

Саймън Скарору

Артлайн Студиос
София, 2013

Simon Scarrow
YOUNG BLOODS
copyright © Simon Scarrow, 2006
All rights reserved.

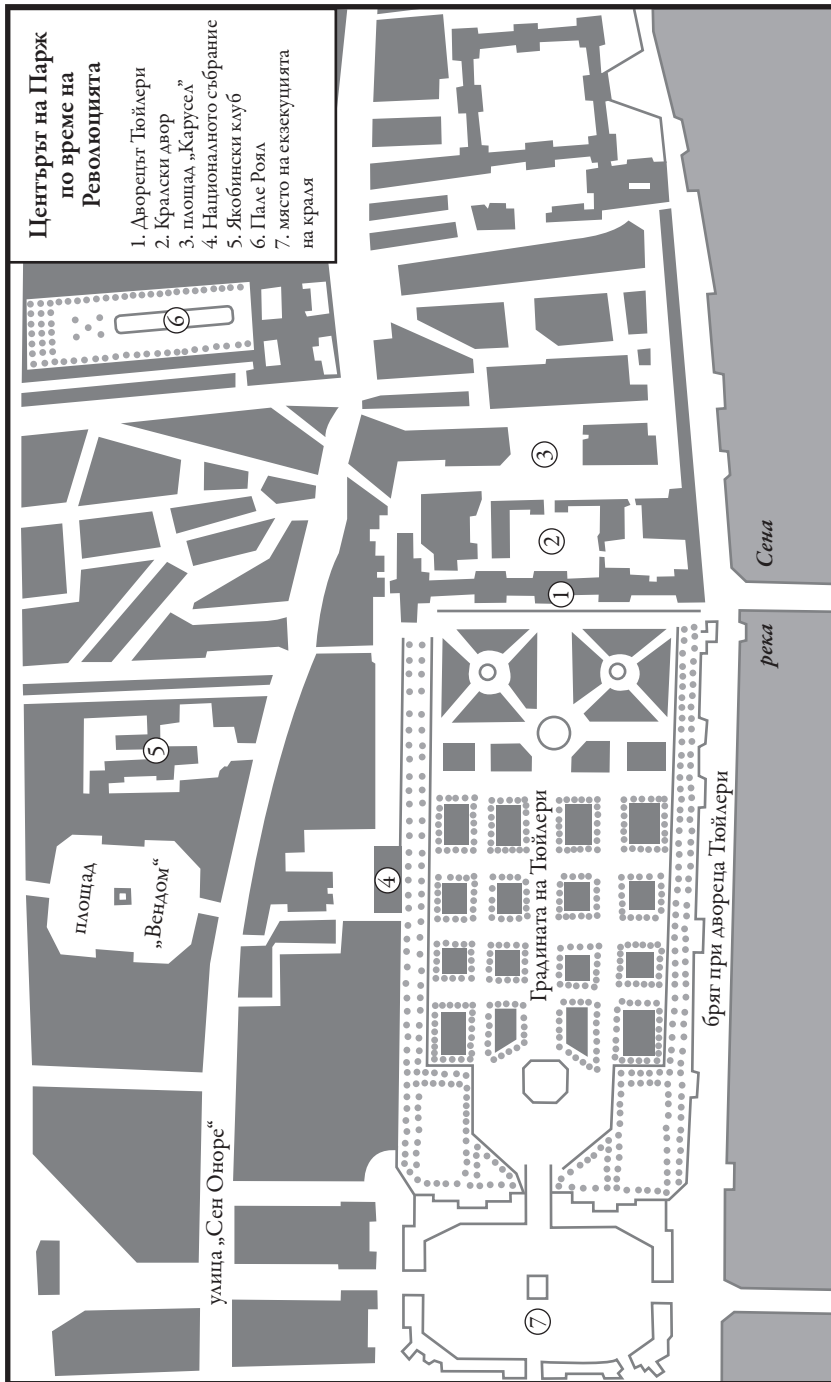
Всички персонажи в това произведение, освен очевидните исторически личности, са измислени и всякакви прилики с реални хора, живи или не, са напълно случайни. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

МЛАДА КРЪВ
с/о Anthea Agency
2013 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Саймън Скароу
Превод: © 2013 Борис Шопов
Редактор: Мартина Попова
Печатни коли 36,5
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
facebook.com/studioartline
artline@artline-comics.net
ISBN 978-954-2908-31-9

*На чичо Джон Кокс,
уважаван и обичан от всички,
които го познават*

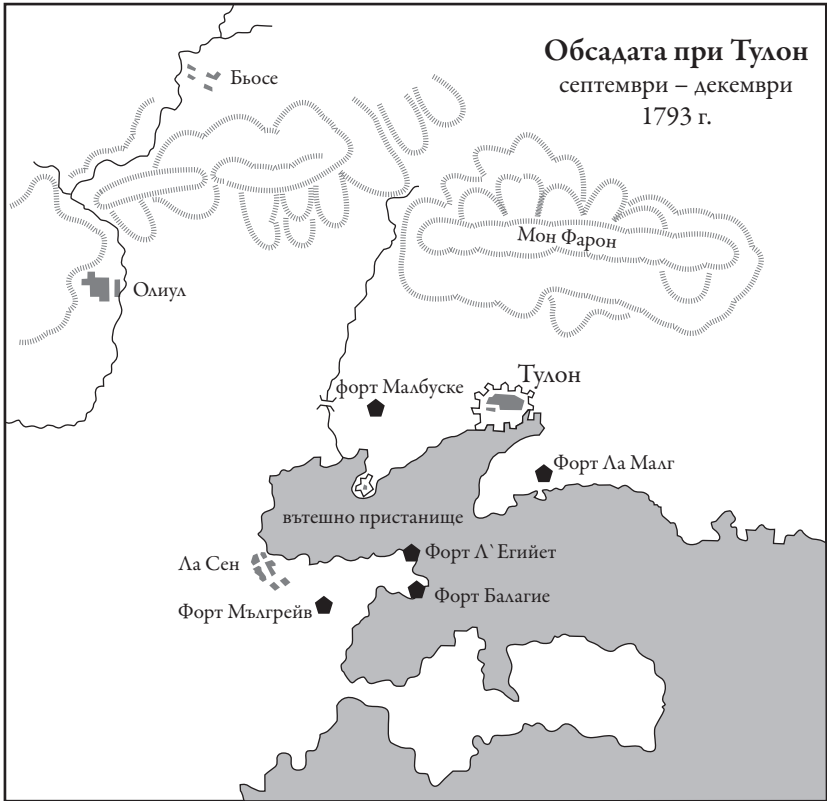
**Центърът на Парж
по време на
Революцията**

1. Дворецът Туйлери
2. Кралски двор
3. площта „Карусел“
4. Националното събрание
5. Якобински клуб
6. Пале Роял
7. място на екзекуцията на краля

Обсадата при Тулон

септември – декември
1793 г.

Имена, дати и мерки

Много от читателите ще са наясно с факта, че херцог Уелингтън някога се е наричал Артър Уелсли. Преди това фамилието му име е било Уесли. То се превръща в по-познатото Уелсли, след като по-големият брат на Артър наследява семейната титла. Артър започва да използва промененото име едва след отиването си в Индия – събитие, описано в *Генералите*, следващата книга от поредицата.

В оригинала, за по-голяма яснота за читателите, са използвани английските мерни единици и за двете страни на разказа. Що се отнася до датите, не е използван революционният календар, тъй като повечето французи са го ползвали само проформа и са продължавали да се придържат към традиционния.

Глава 1

Ирландия, 1769 г.

Акушерката надзърна в слабо осветената стая и затвори вратата. Обърна се към фигурата в другия край на залата. Горкият, помисли тя, докато бършеше силните си ръце в престилката. Нямахше да ѝ е лесно да му съобщи лошата новина. Детето нямаше да изкара нощта. Бе изродила толкова много бебета, че не им помнеше броя, та поне това ѝ беше ясно. Момченцето се бе родило поне месец преди да му дойде времето. Когато малко сред полунощ господарката най-накрая го изтласка от утробата си с пронизителен болезнен писък, в него едва мъждукаше искрица живот. Отрочето бе бледо и трепереше, дори и след като жената го почисти, преряза пъпната му връв и го показа на майка му, както беше повито в чиста пелена. Тя го притисна до гърдите си, щастлива от края на дългите родилни мъки.

Акушерката я остави така. „Нека се утешава за няколко часа, преди природата да вземе своето и да превърне чудото на раждането в трагедия.“

Зашумоля с полите си към чакащия мъж, после бързо се поклонни, докато му обясняваше.

– Прощавайте, господарю.

– Да прощавам ли? – Той погледна зад акушерката към вратата.

– Какво стана? Ан добре ли е?

– Тя е добре, господине, добре е.

– А детето? Роди ли се?

Акушерката кимна.

– Момче, господарю.

За миг Гарет Уесли се усмихна с облекчение и гордост, ала после

си припомни първите ѝ думи.

– Какво има тогава?

– Господарката е добре. Но мъничкият е зле. Ще ме прощавате, господине, но не мисля, че ще изкара до сутринта. А и да остане жив дотогава, до няколко дни ще се изправи пред своя Създател. Наистина съжалявам, господарю.

Гарет поклати глава.

– Как можеш да си сигурна в това?

Акушерката пое дъх, за да преглътне гнева си, задето се усъмняват в мнението ѝ на опитен човек.

– Разпознавам знаците, господине. Не диша правилно и кожата му е студена и лепкава на пипане. Горкото дребосъче няма сили за живот.

– Все трябва да можем да сторим нещо за него. Прати да доведат лекар.

Акушерката поклати глава.

– Нито в селото има лекар, нито наоколо.

Гарет я гледаше и мислеше трескаво. В Дъблин щеше да намери нужната медицинска грижа за сина си. Тръгнеха ли веднага, можеха и да стигнат къщата си на улица „Мериън“ преди здрачаване и начаса да повикат най-добрия доктор. Гарет машинално кимна. Решението бе взето. Той стисна ръката на акушерката.

– Слез в конюшнията. Кажу ми на кочияша да впрегне конете и да се подготви за пътуване възможно най-бързо.

– Вие тръгвате? – зяпна го тя. – Недейте, господине. Господарката е още много слаба и има нужда от почивка.

– Ще може да си почине в каретата на път за Дъблин.

– Дъблин? Но, господарю, това е... – Акушерката намръщено опита да си представи разстоянието, със сигурност по-голямо от всичко, което бе пропътувала през живота си. – Това е твърде много път за жена Ви, господине. В нейното положение. Тя има нужда от почивка, да, има нужда.

– Тя ще се оправи. Аз се безпокоя за момчето. Трябва да го види доктор; ти не можеш да направиш нищо повече за него. Хайде, иди и кажи на кочияша да приготви каретата.

Жената не каза нищо и само повдигна рамене. Щом младият господар иска да изложи на опасност живота на жена си заради хи-

лавото създание, което със сигурност ще умре, така да е. Той ще носи последиците.

Тя се поклони, заситни към стълбата и затропа надолу с обувката си. Гарет погледна презрително подире ѝ, обърна се и се впусна през залата към стаята на жена си. За миг се задържа пред вратата, умислен как ли ще се отрази на здравето ѝ трудното пътуване. Дори и сега се питаше дали е избрал най-доброто. Може би акушерката все пак бе права и момченцето щеше да умре много преди да са стигнали до доктор, който да е достатъчно опитен, за да го спаси. В такъв случай Ан напразно ще се е изтормозила от друсането на каретата по коловозите към Дъблин. Още по-лошо – това би могло да застраши и нейния живот. Една неминуема смърт, ако останат тук. Две възможни – ако потеглят за Дъблин. Неизбежността срещу възможността. Щом е така, реши Гарет, трябва да рискуват. Хвана железната дръжка, натисна я и отвори вратата.

Най-добрата стая на хана бе тясно помещение с влажни измазани стени, обзаведено със сандък, умивалник и голямо легло с неукрасено разпятие над него. Върху масата от едната страна на кревата стоеше оловен свещник. Пламъчетата на три полустопени свещи леко потрепнаха на течението. Ан се раздвижи под завивките и очите ѝ блеснаха.

– Любов моя, – промълви тя, – имаме син, виж.

Облегна се на възглавницата и нежно кимна към вързопчето в стъвката на ръката си.

Гарет се насили да се усмихне.

– Знам. Акушерката ми каза.

Той отиде край леглото, приклекна до жена си и обхвана свободната ѝ ръка с длани.

– Къде отиде тя?

– Да каже да приготвят каретата ни.

– Да я приготвят? – Ан хвърли поглед към капациите на прозорците, но между тях не прозираше светлина. – Още е тъмно. А съм и уморена, любов моя. Толкова съм уморена. Трябва да си почина. Спокойно можем да изкараме един ден тук, нали?

– Не. На детето му трябва доктор.

– Доктор? – Ан изглеждаше обърквана. Освободи се от ръцете на своя съпруг и предпазливо отгърна меката ленена пелена, в която

бе повито бебето. В топлия блясък на свещите Гарет видя пухкавото лице със затворени очи и спокойни устни. Постоянното потрепване на мъничките ноздри бе единственият признак на живот. Ан внимателно прокара пръст през набръчканото чело. – Защо доктор?

– Той е слаб и се нуждае от съответните грижи незабавно. Единственото място, където можем да ги осигурим, е Дъблин.

Ан се намръщи.

– Това е на един ден път оттук... поне.

– Точно затова наредих да приготвят каретата. Трябва да тръгнем веднага.

– Гарет...

Той нежно постави пръст върху устните ѝ.

– Тихо! Не бива да се напрягаш. Почивай си, скъпа. Пази силите си.

След това се изправи. Иззад капациите на прозорците долиташе раздвижване откъм двора – един от конярите ругаше, а ръждашалите панти на вратите скърцаха. Гарет погледна към прозореца.

– Трябва да вървя. Ще е нужна решителна ръка, за да можем да потеглим навреме.

Долу, в калдъръмения двор на хана, бяха запалени два фенера, които висяха на куки пред помещението за колите. Вратите бяха отворени и застопорени, а вътре някакви смътни фигури впрягаха конете.

– Ей, вие там, побързайте! – провикна се Гарет посред двора. – Трябва да тръгнем веднага.

– Но, господарю, още е нощ. – Един мъж излезе от стаите на прислугата, навличайки горната си дреха. Гарет прекъсна протеста на кочияша с рязко махване.

– О`Шей, потегляме веднага щом жена ми е облечена и готова за път. Имай грижа багажът ни да бъде натоварен. Сега изкарай конете и ги впрегни в каретата.

– Да, господарю. Както желаете. – Кочияшът сведе глава и влезе в конюшната. – Хайде, момчета! Размърдайте се, лентяи такива!

Погледът на Гарет се плъзна до прозореца на стаята на жена му и го прониза угризението, че не е до нея. Обърна се към конюшната и се смръщи.

– Хайде, хора! Хващайте се на работа!